

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. Č.**, zastoupený JUDr. Jaroslavou Vančurovou, advokátkou se sídlem Na pláni 3794/2, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 A 256/2011 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Jaroslavě Vančurové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje, Odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu rozhodnutím ze dne 22. 4. 2010, č. j. KULK 27558/2010, zamítl návrh žalobce ze dne 20. 3. 2010 na obnovu řízení ve věci uložení pokuty ve výši 14 000 Kč za umístění reklamního zařízení bez vyžádání stanoviska orgánu státní památkové péče. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl jako opožděné rozhodnutím ze dne 7. 10. 2010, č. j. MK 23771/2010 OPP.

Žalobou ze dne 19. 7. 2011 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2010, č. j. MK 23771/2010 OPP, a určení toho, že úřední úkon dotčeného orgánu státní památkové péče, a to kontrola provedená ve dnech 14. 1. 2009 a 3. 3. 2009, byl nezákonným zásahem.

Městský soud usnesením ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 A 256/2011 – 31, žalobu ze dne 19. 7. 2011 odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí bylo dle žalovaného doručeno zástupci žalobce dne 29. 10. 2010 (dle žalobce dne 28. 10. 2010). Městský soud uzavřel, že z výše uvedeného je na první pohled zřejmé, že žaloba proti napadenému rozhodnutí byla podána až po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty.

Městský soud dále žalobu shledal zjevně opožděnou i v části, v níž se žalobce domáhal určení toho, že úřední úkon dotčeného orgánu státní památkové péče, jímž byla kontrola provedená ve dnech 14. 1. 2009 a 3. 3. 2009, byl nezákonným zásahem. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Podle § 84 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty nelze prominout. Žalobce se o předmětné kontrole dozvěděl nejpozději dne 29. 9. 2009, a to prostřednictvím svého zástupce, který při ústním jednání konaném téhož dne zpochybnil zákonnost provedené kontroly a podnětu k jejímu provedení. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem ze dne 19. 7. 2011 tak byla zcela evidentně podána až po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční subjektivní lhůty zakotvené v § 84 odst. 1 s. ř. s.

V části, v níž se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu správního orgánu, odmítl městský soud žalobu též jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s., neboť ochrany před nepříznivými důsledky předmětné kontroly, spočívajícími v uložení pokuty za spáchání správního deliktu, se žalobce mohl domáhat jinými právními prostředky v samostatném správním řízení, ve kterém bylo následně vydáno rozhodnutí o uložení sankce. V červenci 2011, kdy žalobce svou žalobu podal, bylo navíc dle § 85 s. ř. s. nepřijatelné domáhat se pouze určení toho, že zásah byl nezákonný, tato možnost byla zákonem připuštěna až od 1. 1. 2012.

Usnesení městského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl blanketní kasační stížností ze dne 20. 8. 2012.

Dne 20. 3. 2013 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno odůvodnění podané kasační stížností. V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že správní soud porušil jeho právo na spravedlivý proces. Soud v zákonné lhůtě 6 měsíců nevydal žádný rozsudek a po podání žaloby byl vůči žalobci 1 rok nečinný, prokazatelně se domlouval se žalovanou stranou, která byla mimosoudně vyslyšena a překroutila skutečnosti důležité pro rozsudek. Stěžovatel dále uvádí, že mu bylo upřeno právo přednést před správním soudem námitky a navrhopvat další důkazy. Stěžovatel také namítá, že soud ve svém rozhodování nebyl nezávislý a nestranný.

Dne 21. 3. 2013 Nejvyššímu správnímu soudu došlo odůvodnění kasační stížnosti od ustanovené zástupkyně stěžovatele. V kasační stížnosti zde stěžovatel uvádí, že nemá právní vzdělání a nebylo mu známo, že pro podání žaloby je stanovena takto přísná lhůta. Ze strany správních orgánů se mu jako laikovi nedostalo žádného poučení. Stěžovatel se rozhodnutím cítí poškozen na svých právech. Správní orgány se v jeho případě od počátku dopouštěly nezákonností, na které poukazoval, ale nikdy se svými námitkami neuspěl. Stěžovatel je přesvědčen, že nezákonnost v postupu správních orgánů by měla být zjištěna i při opožděném podání. Nezákonný postup správních orgánů by měl být přezkoumáván vždy, kdykoliv je namítán, což by se pozitivně projevilo v činnosti správních orgánů.

Stěžovatel dále argumentuje, že se správního řízení aktivně účastnil, jeho námitky nebyly v řízení zohledněny a nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci. Správního deliktu

pokračování

se nedopustil, postupem správního orgánu byl porušen zákon. Podání stěžovatele byla od okamžiku jeho odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu odmítána pro procesní pochybení a nikdy nebyla věcně posuzována. Stěžovatel je přesvědčen, že napadeným usnesením byl zkrácen na svých právech, ve věci bylo postupováno v rozporu s právem na spravedlivý proces. S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá porušení svého práva na spravedlivý proces, který podle obsahu kasační argumentace spatřuje zřejmě v tvrzených skutečnostech, že správní soud v zákonné lhůtě 6 měsíců nevydal žádný rozsudek, po podání žaloby byl vůči žalobci 1 rok nečinný, prokazatelně se domlouval se žalovanou stranou, která byla mimosoudně vyslyšena a překroutila skutečnosti důležité pro rozsudek, stěžovateli bylo upřeno právo přednést před správním soudem námitky a navrhopat další důkazy, soud ve svém rozhodování nebyl nezávislý a nestranný.

Nejvyšší správní soud k výše uvedené argumentaci stěžovatele uvádí, že zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) ani v řízení o ochraně před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.). V době podání žaloby, tedy do 31. 12. 2011 mu § 56 s. ř. s. ani neukládal přednostní projednání věci ve výše uvedených případech. S účinností od 1. 1. 2012 mu citovaný § 56 s. ř. s. v odst. 3 ukládal přednostní projednání věci v řízení o ochraně před nezákonným zásahem. Městský soud však musel přihlížet ke všem jemu podaným přednostním věcem a stanovit jejich správné pořadí k vyřízení. Nesprávné pořadí k vyřízení stěžovatel nenamítal.

K námitce, že stěžovateli bylo upřeno právo přednést před správním soudem námitky a navrhopat další důkazy, soud uvádí, že dle § 49 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu nařizuje jednání k projednání věci samé. V daném případě však městský soud žalobu odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nedošlo k meritornímu projednání věci. Námitky a návrhy důkazů stěžovatel mohl uplatnit (a také uplatnil) ve svém návrhu na zahájení řízení.

Porušení práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud neshledal ani ve skutečnosti, že městský soud zaslal žalovanému stejnopis žaloby a žádost o sdělení, kdy bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí správního orgánu. Námitka, že městský soud nebyl ve svém rozhodování nezávislý a nestranný a že byl městský soud po podání žaloby vůči stěžovateli 1 rok nečinný, je uplatněna pouze v obecné rovině, proto se k ní Nejvyšší správní soud nemůže nijak konkrétně vyjádřit.

Stížní námitka, že nezákonný postup správního orgánu by měl být přezkoumán vždy, v podstatě vyjadřuje nesouhlas stěžovatele se zákonnou úpravou lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení, kterou je však soud vázán.

Kasační stížnost obsahuje také námitky, kterými stěžovatel brojí proti postupu správních orgánů ve správním řízení, a nikoliv proti rozhodnutí městského soudu. Dle § 102 s. ř. s. je však kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Zákonné důvody kasační

stížnosti pak upravuje § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak v řízení o kasační stížnosti přezkoumává pravomocné rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví a zkoumá tedy, zda rozhodnutí vydané městským soudem a důvody, o které se rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Rozsah přezkumu rozhodnutí městského soudu je z povahy věci vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pouze rozhodnutími soudu ve věci samé lze posuzovat vady řízení před správním orgánem.

Odmítl-li krajský soud žalobu jako opožděnou a nezabýval-li se jí věcně, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení nemůže přezkoumávat věcný obsah žaloby, ale jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

Námítky stěžovatele, kterými brojí pouze proti rozhodnutí a postupu správních orgánů a nikoliv proti rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost, nemohly být shledány důvodnými. Námítky stěžovatele ohledně porušení práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal. S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovateli byla k ochraně jeho práv v řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Aps 4/2012 – 54, ustanovena zástupkyně advokátka JUDr. Jaroslava Vančurová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně v řízení uplatnila náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby a dva režijní paušály dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni, která není plátcem DPH, přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé) a dva režijní paušály, tj. celkem 6800 Kč. Částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by proto právo na náhradu nákladů vzniklých mu v řízení o kasační stížnosti, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.), proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu